

Páidio

Krámeček pana Smítka byl původně řeznictví. Dnes už je připomíná jen podlaha z béžovo-vínových dlaždiček. Všechny děti, které kdy do krámku přišly, začaly po chvíli poskakovat z béžové na béžovou, z vínové na vínovou, nebo si vytvořily v obrazcích vlastní hru. Krámeček pana Smítka měl název vetešnictví a byl plný různých zvláštních i obyčejných věcí. Vetešnictví je totiž takové místo, kde mnoho věcí dostane druhou šanci. Ačkoliv někdo je už nechtěl nebo nepotřeboval, jiný je ve svém životě uvítá, ocení a užije. Ano, i děti si ve vetešnictví mohou udělat radost, když ne nákupem, tak

zážitkem. Proto k panu Smítkovi rodiče s dětmi vždycky rádi chodili. Tady je děti netahaly za rukáv, že už chtějí domů. Pan Smítko od malička miloval staré věci a nad každou se zasn timer. Přemýšlel, co všechno prožila a kdo všechno už ji asi držel v ruce. Je v nich historie, říkal, a proto nikdy žádnou nevyhodil. Když už byl věcem pana Smítka byt malý, pořídili si spolu krámk a ze sběratelské záliby se stala práce. Přestože byl v práci moc rád, tvářil se pokaždé mračounsky. Pan Smítko byl velký a mohutný muž s kudrnatou čupřinou vlasů a huňatými vousy. Měl malé kulaté brýlky a nad nimi divoké obočí. Nemluvil, nýbrž tak zvláště hudral. Nikdo se ho ale nebál. Pan Smítko měl vedle své starodávné pokladny s klikou krabici s lízátky a nijak se o ně neškrtil.

Ve vetešnictví bylo snad všechno, nač si vzpomenete, a samozřejmě také hračky. Na polici v první řadě trůnila chodící panenka Jůlinka. Vedle ní seděli plyšová medvědi Sikoš a Rákoš. O patro výš měla vždycky pravdu paní Encyklopedie. Pod nimi stál porcelánový boxer Placka v životní velikosti. Všichni byli velcí kamarádi s kocourem Kajetánem zvaným Kajdou. Kajda miloval spánek a říkal o něm, že je jeho nejlepší kamarád. Pan Smítko zas říkal o Kajdovi, že je lenoch a že patří do spacího pytle.

A jak šel čas, byly v krámku pana Smítka dny poklidné a dny vzrušující...

Jednou vešel dovnitř drobný pán. Byl to pan Burda. Vlekl poměrně velké rádio. Opatrně je postavil na pult a řekl: „Už je nechci poslouchat. Dneska například hlásilo, že v Číně jsou záplavy, v Indii vykolejil vlak, v Americe řádilo tornádo a v Polsku spadl most. Úplně mi to zkazilo snídani.“

„To jsou věci,“ zahudral pan Smítko a postavil rádio na polici. Sotva za panem Burdou zapadly dveře, boxer Placka se dlouze protáhl.

„To bude něco, můžeme se vzdělávat dnem i nocí!“

„To budu mít hlavu jako věrtel!“ pípla panenka Jůlinka.

„Jak se jmenuješ?“ zeptali se medvědi Sikoš s Rákošem jednohlasně.

„Barkarola,“ řeklo ponuře rádio.

„Baraka...“

„To ani nestihnu vyslovit,“ řekl překotně Placka a udělal kotrmelec. Psi boxeři jsou totiž neustále v pohybu, nevydrží tak dlouho v klidu, aby mohli vést dlouhé řeči.

Od toho momentu rádio mlčelo. Nic nehlásilo. Mlčelo. A chvilkami si i poplakalo.

„To se nám teda nepovedlo,“ fňukla Jůlinka.

„Co to?“ vyjelo z Placky mezi dvěma přeskoky pultu.

„To přivítání!“ Jůlinka si rozpačitě natáčela svou blondátou kudrnku na prstíček.

„To myslíš, že bulí kvůli nám?“ vykulil Sikoš knoflíkové oči.

„Kvůli nám?“ nevěřičně se přidal Rákoš.

„Myslím, že jo,“ zasténala Jůlinka.

„Jasně že jo,“ štěknu Placka a zastavil se uprostřed místnosti s obrovským klubkem prádelní šňůry, kterou se chystal zpracovat.

„Hele, nic ve zlým, klidně si vysílej, my si tě rádi poslech-neme!“

Rádio vzlyklo.

„Hele, no ták, Barkarolo!“ Medvědi si sedli kolem rádia a objali je.

Nahoře na skříni se olízl kocour Kajda.

„Vy mudrci!“

Seskočil dolů a otřel se o rádio.

„Jemu přece nejde o nás! Jemu se stýská! Po panu Burdovi a po jeho obýváčku. Po stolečku, na kterém stávalo, a po paní Burdové, která na něm vždycky ráno prachovčičkou otřela prach.“